

ἀπὸ τὸ χωράφι· ὁ παππᾶς τοὺς φώναξε καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὸν ξεκολλήσουνε μαζί με τὸν καντηλιανάφτη. Μόλις ὅμως ἄγγιξαν τὸν καντηλιανάφτη, κόλλησαν κι αὐτοὶ καὶ εἵντουσαν τώρα ἐφτά, ποὺ τρέχανε πίσω ἀπὸ τὸν Κουτογιάννη καὶ τὴ χίνα του.

Φτάσανε σὲ μιὰ πόλη. Ἴκειε βασιλεὺς ἓνας Βασιλιάς ποὺ εἶχε μιὰ θυγατέρα. Αὐτὴ εἶτανε τόσο σοβαρή, ποὺ κανέναν δὲν μπορούσε νὰ τὴν κἀνῃ νὰ γελάσῃ. Γι' αὐτὸ ἐβγαλε μιὰ διάτα πὼς ὅποιος θὰ τὴν ἔκανε νὰ γελάσῃ, θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναίκα. Ὁ Κουτογιάννης μόλις τὰ ἔμαθε αὐτά, πήγε μετ' τὴ χίνα του καὶ τὴν ἀκολουθία τῆς στὴ Βασιλοπούλα, καὶ ὅταν αὐτὴ εἶδε τοὺς ἐφτά ἀνθρώπους νὰ τρέχῃ ὁ ἓνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, ἄρχισε νὰ γελάῃ ὅσο μπορούσε πὺ θονατὰ καὶ δὲν μπορούσε πιά νὰ πᾶψῃ τὰ γέλια. Τότε ὁ Κουτογιάννης τὴ ζήτησε γιὰ γυναίκα· ἀλλὰ στὸ Βασιλιά δὲν ἄρεσε ὁ γαμπρός, βρήκε διάφορους λόγους γιὰ νὰ τὸν ἐβάλλῃ ἀπ' τὴν ἰδέα του καὶ τοῦ εἶπε πὼς γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ βασιλοπούλα γυναίκα ἔπρεπε πρῶτα νὰ τοῦ φέρῃ ἓναν ἄντρα, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ πῆῃ ἓνα κελλάρι γεμάτο κρασί. Ὁ Κουτογιάννης θυμήθηκε τὸ γεροντάκι, ποὺ ἴσως θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐβοηθήσῃ, βγήκε ὄξω στὸ δάσος, καὶ στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχε κόψει τὸ δέντρο, εἶδε νὰ κάθεται ἓνας ἄντρας ποὺ εἶχε κατεδασμένα τὰ μούτρα. Ὁ Κουτογιάννης τὸν ρώτησε γιατί εἶτανε ἔτσι λυπημένος. Ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: «Ἔχω μεγάλη δίψα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ σήσω, τὸ κρὺο νερὸ με βλάφτει· ἢ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἀδειασα ἓνα βαρέλι κρασί, μὰ τί εἶναι μιὰ στάλα ἀπάνου σὲ μιὰ ξεστὴ πέτρα;» «Τότε μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω», εἶπε ὁ Κουτογιάννης, «ἔλα μαζί μου, θὰ σὲ χορτάσω». Τὸν πήγε στὸ κελλάρι τοῦ Βασιλιά, καὶ ὁ ἄντρας ῥίχτηκε ἀπάνου στὰ μεγάλα βαρέλια, κ'ἔπινε ὅσο ποὺ τοῦ πόνεσαν τὰ πλευρά, καὶ προτοῦ νὰ περάσῃ μιὰ μέρα, εἶχε ἀδειάσει ὅλο τὸ κελλάρι. Ὁ Κουτογιάννης ζήτησε πάλι τὴ βασιλοπούλα γιὰ γυναίκα, ὁ Βασιλιάς ὅμως φουρκίστηκε, γιατί ἓνας παλιάνθρωπος, ποὺ ὅλοι τὸν ἐλέγχανε Κουτογιάννη, θὰ ἔπαιρνε τὴ θυγατέρα του γυναίκα. Γι' αὐτὸ ἔβγαλε νέους ὄρους: πρῶτα ἔπρεπε νὰ βρῆ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ φάῃ ἓνα βουνὸ ἀπὸ ψωμί. Ὁ Κουτογιάννης δὲν ἔχασε καιρό, μὰ πήγε γλήγορα ὄξω στὸ δάσος· ἐκεῖ καθότανε στὸ ἴδιο μέρος ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔσφυγγε τὴν κοιλιά του με ἓνα λουρί, εἶχε τὰ μούτρα του κατεδασμένα καὶ ἔλεγε: «Ἐφαγα ἓνα ὀλόκληρο φούρνο γεμάτο ψωμί, μὰ τί ὠφελεῖ, σὰν κανέναν ἔχει τέτοια πείνα· τὸ στομάχι μου μένει ἀδειανό,

καὶ πρέπει νὰ σφίξω τὴν κοιλιά μου, ἂ δὲ θέλω νὰ πεθάνω ἀπὸ πείνα». Ὁ Κουτογιάννης χάρηκε πολὺ με αὐτὰ καὶ εἶπε: «Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ χορτάσῃς». Τὸν πήγε στὴν αὐλὴ τοῦ Βασιλιά ποὺ εἶχε μαζέψει ἔλα τὰ ἀλεύρια ἀπὸ ὀλόκληρο τὸ Βασίλειο καὶ τὰ εἶχε κἀνει ἓνα μεγάλο βουνό· ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὸ δάσος ὅμως ἀρχίνησε νὰ τρώῃ, καὶ σὲ μιὰ μέρα δὲν ἔμεινε τίποτε πιά ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ βουνό. Ὁ Κουτογιάννης ζήτησε γιὰ τρίτη φορὰ τὴ βασιλοπούλα γιὰ γυναίκα, ἀλλ' ὁ Βασιλιάς πάλι δὲν ἤθελε καὶ γύρεψε ἓνα καράδι ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ταξιδεύῃ, στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα. «Ἄμα σὲ ἰδῶ νὰ ταξιδεύῃς σ' ἓνα τέτοιο καράδι, θὰ πᾶρῃς ἀμέσως τὴ θυγατέρα μου γυναίκα». Ὁ Κουτογιάννης πήγε ἀπὸ τὸν πύ κοντινὸ δρόμο στὸ δάσος· ἐκεῖ καθότανε τὸ γεροντάκι, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὴν πῆττα του καὶ τοῦ εἶπε: «Γιὰ σένα ἔφαγα καὶ ἤπια, καὶ τώρα θὰ σοῦ δώσω καὶ τὸ καράδι· ἔλα αὐτὰ τὰ κἀνω, γιατί με συμπόνεσες». Τότε τοῦ ἔδωκε τὸ καράδι ποὺ ταξίδευε στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα, καὶ ὅταν ὁ Βασιλιάς εἶδε τοῦτο, δὲν μπορούσε πιά νὰ μὴ τοῦ δώσῃ τὴ θυγατέρα του, καὶ οἱ γάμοι ἔγιναν. Ὑστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Βασιλιά κληρονόμησε ὁ Κουτογιάννης τὸ Βασίλειο καὶ ἔζησε χρόνια πολλὰ εὐτυχισμένος μετ' τὴ γυναίκα του.

Μετάφρ. Α. STEINMETZ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ. — Ἐακολουθοῦμε τίς φαιδρές «Ταχυδρομιάδες» κατὰ τῆς ἐθνικῆς γλώσσας. Στις 2 τοῦ Νοέμβρι ὁ «Ταχυδρόμος» γράφει: πὼς «ὁ μαλλιαρισμὸς φαίνεται (ὄχι φαίνεται, μὰ εἶναι ἢ ἀλήθεια) ὅτι ἐξέτεινε τὸ δίκτυόν του καὶ εἰς Μ. Ἀσίαν. Καὶ παίρνοντας ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν «Ἄκτινα» (Γουρκόφωνη ἐφημερίδα ποὺ βγαίνει στὴν Ἀνατολή) «ἣτις δημοσιεύει ἀποκαλυπτικὰ τινα περὶ ὑποῦλων ἐνεργειῶν (βάϊ! βάϊ!) ἐν Ἀνατολῇ» μᾶς μαθαίνει (καὶ σπολλάτῃ του) πὼς στῆς Πόλης «τὸ Ζωγράφειον ὑπάρχουν 6 διδάσκαλοι μαλλιαροί, ἐκ τῶν ὧ δὲ Ἐφόρων οἱ 3 εἶναι ἐπίσης μαλλιαροί, συγκεντρῶσαντες οὕτω τὴν πλειονοψηφίαν».

«Ταχυδρόμος» (12 τοῦ Νοέμβρι):

«Ἡ Κεντρικὴ τοῦ Πέραν Ἐφορία ἐτίμησε καὶ ἑαυτὴν καὶ τὴν μεγάλην ταύτην κοινότητα διὰ τῆς πατριωτικῆς τῆς στάσεως καὶ τῆς εὐόρκου ἐκπληρώσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς καθήκοντος ἐν τῇ ζητηματι τοῦ Ζωγράφειου. Εἰς τοὺς ἱεροσύλους, τοὺς συνωμοτήσαντας κατὰ τῆς ἐθνικῆς γλώσσας εἰς αὐτὰ τὰ

φινώρεά της, βροντοφωνείται ότι κάκιστα εφαντάσθησαν ότι ήτο εκεί ή θέσις των, ότι δὲν ὑπῆρχον ὀφθαλμοὶ ἀγρυπνοὶ καὶ καρδίαι ἐνδιαφερόμεναι διὰ τὴν τιμίαν ἔθνηκὴν παρακαταθήκην καὶ ότι ἢ ὠργιάζον ἐλευθέρως ἐντὸς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ περιβάλλοντος. Τὸ Ζωγραφεῖον πρέπει νὰ ἀπολυμανθῆ τάχιστα ἀπὸ τοῦ μαλλιαρισμοῦ, ὡς ἀπελυμάνθη ἀπὸ τῆς εἰσδαλούςης χολερικῆς ἐπιδημίας. Καὶ μήπως ἡ ἄλλη ἐπιδημία εἶναι ὀλιγώτερον εἰδεχθῆς; Ἴσως δὲ ἡ χολέρα εἶναι εἰς πένθημος συμβολισμὸς . . .»

Μπορεῖ νὰ συμβάλει καὶ τάντίθετο. Ἡ καθαρεύουσα δηλ. νάνα «εἰς πένθημος συμβολισμὸς τῆς χολέρας.» Δὲν ξέρουμε.

«Ταχυδρόμος» (13 τοῦ Νοέβρη): «Πληροφοροῦμεθα ότι εἰς χεῖρας τῆς Α. Θ. Παναγιώτητος περιήλθε τελευταίως ἐγκύκλιος σωματείου λαθραίου «γιά τὴ ξάπλωσι τῆς γλώσσας», ὑπογεγραμμένη ὑπὸ διδασκάλου κεντρικῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει σχολῆς. Τὸ νέον τοῦτο μαλλιαρικὸν κρούσμα μεταξὺ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἔθνηκὴν ἐκπαιδεύειν μεγάλως ἐξώργισε τὸν Πατριάρχην, ὅστις καὶ ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην μέτρων συντόνων.

«Καὶ εἶναι καιρὸς πλέον αὐτὸ τὸ ἔθνηκὸν Κέντρον, καθ' ἣν ἔχει ἱεράν ἀπάναντι τοῦ Γένους ὑποχρέωσιν, νὰ πατάξῃ ἀμειλίχτως τὸ κακὸν ἡθὸς νόσημα. Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορὰ τοῦ Πέραν ἐκτελεῖ ἤδη δραστηρίως καὶ μετὰ τῆς προσηκούσης σοβαρότητος τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ καθήκον.»

Καὶ παρακάτω: «Καθὰ γράφει συνάδελφος, ἡ ἔφορὰ τοῦ Ζωγραφείου εἰς πρώτην συνεδρίασιν ἢ ἀσχητήσῃ τὴν ἐπιτίμησιν τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ φύλλον ἐρωτᾷ ἂν οἱ τρεῖς ἢ τέσσαρες ἔφοροι, οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ νέου προγράμματος, ἢ ἀπαιτηθῶσιν, ἀφοῦ ἀναθέσωσιν εἰς τὸν κ. Ζαμαρίαν νὰ ἐπαναφέρῃ ἐν ἰσχύϊ τὸ παλαιὸν πρόγραμμα, διότι παραδόξως, λέγει, κατὰ τὰς πληροφορίες του, οἱ ἔφοροι οὗτοι προτίθενται καὶ αὐτοὶ νὰ ἀντεπιτιμήσωσι τὴν Κεντρικὴν Ἐφορίαν!!!»

Ὅπερ καὶ ἐγένετο! Κι ἀναγκάζεται νὰν τὸ μολογήσει κι ὁ ἴδιος ὁ «Ταχυδρόμος» (17 τοῦ Νοέβρη), φυσικά, μὲ ψυχικὸ σπαραγμὸ:

«Ἡ θρασυτήτης τῶν κ. κ. μαλλιαρῶν ἐφόρων τοῦ Ζωγραφείου δὲν γνωρίζει πλέον ὄρια. Τὸ θρυλλοῦμενον, ότι ἤθελον ἀντιταχθῆ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν προῖσταμένην ἀρχήν, ἐπηλήθευσεν. Ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτούς, ἀφοῦ συμπληροῦσιν οὕτω οἱ ἴδιοι τὸν χαρακτηρισμὸν των.

«Εἰς τὴν παράτολμον ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐφορίαν, ἦτις κα-

λοῦσα αὐτούς εἰς τὴν νομιμότητα εἶχεν ἀπαιτήσῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ παλαιοῦ προγράμματος, ἀφοῦ τὸ νέον δὲν ἐνεκρίθη ὑπὸ κοινοτικῆς συνελεύσεως, ἀπορεῖ τις τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ, τὴν προπέτειαν ἢ τὴν σοφιστείαν καὶ τὴν καταστρατήγησιν τοῦ νόμου.

«Ἄρνούμενοι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς Κεντρικῆς Ἐφορίας, διατείνονται ότι αἱ ἐπενεχθεῖσαι ἐν τῇ προγράμματι μεταβολαὶ δὲν φέρουσιν ἢ ἀπλῶς μεθοδικὸν καὶ διδακτικὸν χαρακτήρα καὶ ότι ἄλλως τε ἡ Κεντρικὴ Ἐφορὰ δὲν δικαιούται νὰ ἐπεμβαίνῃ, εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Ζωγραφείου! Μανθάνομεν δὲ ότι ἐν τοῖς παρασηκίοις ἰταμῶς εἰς ταῦτα ἐπιπροσθέτουσιν, ότι ἡ Κεντρικὴ Ἐφορὰ δύναται τὸ πολὺ νὰ ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τῶν προῖπολογισμῶν.

«Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορὰ, καταπλαγεῖσα καὶ διὰ τὸ ἀνευλαδὲς ὕψος τῆς ἀπαντήσεως τῆς Ἐφορίας τοῦ Ζωγραφείου, ἀπεφάσισε ὅπως μετὰ νέαν καὶ τελευταίαν πρόσκλησιν εἰς τὴν νομιμότητα ἀποταθῆ εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον.»

Δηλαδή, ἢ ἄ κάνουν τὰ παράπονά τους στὸ Δήμαρχο! —καθὼς λέμε καὶ μεῖς ἐδῶ.

ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Σ' ἓνα φίλο, στὰ ξένα)

Ἀθήνα, 25 τοῦ Νοέβρη.

Πάλι τὸ σήκωσαν στ' ἀντάρτικο οἱ Ἀρβανίτες. Κι ἀνέδηκαν στὰ βουνά, κ' ἔγιναν μπουλούκια καὶ χτυποῦν τὸν Τούρκικον στρατὸ ὅπου τὸν πιτύχουν. Νέα Ἐπανάστασι δηλ. πρὸ πεισιματάρια ἀπὸ τὴν περασμένην. Μέχρι τώρα σ' ὅσες συμπλοκὰς κι ἂν ἔκαμαν τοὺς πετσόκοψαν τοὺς Τούρκους. Ὁ Ἀρβανίτικος αὐτὸς ἀνεμοστρόβιλος πρὸ σηκώθηκε ὅστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγόχρονη γαλήνην ἔκαμε τὴν Πύλην νὰ τὰ χρειαστῆ καὶ νὰ σκεφτῆ στὰ σούρα πῶς εἶναι μεγάλη ἀνάγκη νὰ στείλῃ κι ἄλλοτε στρατὸ νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν πάλιν πρὸ δεκατίσεται κάθε μέρα.

Οἱ κουμπαριές μας μὲ τοὺς Βούλγαρους μέχρι τὴν ὥρα πάνε μιὰ χαρὰ. Καθὼς λένε οἱ τελευταῖες εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Πέλην, πολὺ γλήγορα ἢ πραγματοποιηθῆ ἢ συνεννόησι αὐτῆ, γιατί ἀρχίζουσι νὰ συναγρικιοῦνται στὴν Τουρκίαν καὶ οἱ βουλευτῆς Ρωμιοὶ καὶ Βούλγαροι.

Τὸ μόνο πρὸς φέρνει ἐμπόδιο εἶναι οἱ Σέρβοι, γιατί φοβοῦνται μὴ καὶ θυσιάσῃ ὄλα τὰ Σερβικά σφερόντα τὸ Πατριαρχεῖο, τῇ στιγμῇ πρὸς ἢ κοντοζυγώσωμε μὲ τοὺς Βούλγαρους. Κοντὰ σ' ὄλα αὐτὰ